

ligesom et øret Meblem af Landsthinget, den 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Nassmusfen), nogen Tvivl om, hvorvidt det virkelig er rigtigt, at dette kan siges at ramme den Enkeltes Lødv; men selv om dette maatte siges at være Tilfældet, saa er det jo dog ikke Hovedsagen. Hovedsagen ved en saadan Lov skulde jo ikke være at ramme den Enkeltes, men derimod det Seles, det Almindeliges, det Offentliges Lødv, og jeg har baade i Motiverne og i, hvad den høitærede Minister har ytret i Landsthinget, forjævet søgt Momenter til Dplysning om det egentlig Nyttige og Henfigtsmæssige ved at gaa ind paa denne Foranstaltning. Ganske vist har jeg andetsteds, navnlig i Pressen, set og tillige hørt Tale om, at et af de væsentligste Motiver til at fremsætte og til at gaa ind paa dette Forslag skulde være at raade Bod paa de overvættede lange Rigsdagsfamlinger. De lange Rigsdagsfamlinger ere jo et Onde, hvorunder vi Alle lide, og som vi Alle maa ønske hævet, ligesaa meget som Regjeringen ønsker det. Det var jo et af Hovedpunkterne i Ministeriets Program, da det tiltraadte Regjeringen, at bringe det tilbage til 2 Maanedes Samlinger; men jeg tvivler om, at dette vil være det rette Lægemedel herfor, thi naar de utilstræffelige Diæter hidtil ikke have kunnet afholde Rigsdagsmændene fra at blive siddende længe i Kjøbenhavn, saa vilde det dog være urimeligt at antage, at den Omstændighed, at de daglige Diæter gik ned fra 6 til 5 Kr. skulde bevirke, at Rigsdagsmændene blive siddende kortere. Dette tror jeg ikke paa, og hvis man vil opnaa dette i og for sig prisværdige Diæter, tror jeg derfor ikke, at en Diætforsandring er det rette Lægemedel; der maa vistnok andre Lægemedler til. Naar man vil have et saadant Onde, saa maa man i alt Fald først undersøge, hvor Aarsagen til Ondet ligger, og denne Aarsag maa man da søge at rydde af Veien, hvis man kan. Nu har ganske vist den høie Regjering forsøgt sig i denne Retning. Regjeringen har aærbart havt den Tro, at de lange Rigsdagsfamlinger havde deres Grund i en Mangel eller i flere Mangler hos Folkethinget, og Regjeringen skyndte sig derfor med at søge at flette sig et andet Folkething. Det gamle Folkething blev demitteret med et Studsmaal, som man betænker sig længe paa, inden man giver sin Tjenestekarl (Afrydelse); Udtryk som: udbygning, doven og uwillig sætter man dog nødtig i et Studsmaal. (Stemmer: Hvorfor ikke?) Ja, Folk gjøre det nødtig. Om Udtrykket just ikke var saa stærkt, var det dog et lignende, der blev brugt om det opløste Folkething i Dpløsningspatenter. Naar, disse stærke Udtryk virkede jo ikke saa særdeles meget; hvis de vare bestemte til at være bevingede Ord eller Slagord, under hvilke man kunde kæmpe paa Valgdagen, forfælede de deres

Birkning, thi hvad blev Følgen? Valgerne, der skulde stadfæste denne Dom, trak paa Smilbaandet og valgte væsentlig de samme Folk, og forsaavidt de valgte nye, vare disse af samme Farve og besad rimeligvis ikke større Dygtighed, ialtfald have vi ikke set det endnu. Dette Middel viste sig altsaa ikke at være korrekt. Det er derfor naturligt, at man fremdeles søger at finde et Lægemedel mod denne Sygdom, der ganske vist bør helbredes, og jeg tror, at, hvis den høie Regjering bliver ved at søge efter Aarsagen til Sygdommen, vil den nok finde den og maasse endog saa paa nærmere Hold end der, hvor den hidtil har søgt den. Den høie Regjering kan ikke være ubekjendt med, at, saalænge den har siddet, har den arbejdet med store Forhindringer i denne Sag. Regjeringen forsøgte at komme igjennem ved ideelige Dpløsninger, ja, jeg tror end ikke, at der er nogen Rigsdag, noget Folkething, der er død en naturlig Død under dette Ministerium; den har forsøgt det med en provisorisk Finantslov, men vi staa jo lige vidt; vi sidde saa at sige lige midt i det, og Ingen veed nogen rigtig Udvei. Naar Skylden altsaa ikke kan antages at ligge hos Folkethinget, maa den ligge et andet Sted. Jeg vil nu paa ingen Maade paastaa, at den ligger hos den høie Regjering; det være langt fra mig. Derimod tror jeg ganske vist, at den ligger i Forholdet mellem den høie Regjering og dette Thing, og det Forhold kan paa ingen Maade ændres, medmindre den høie Regjering vil ændre det; thi dette Thing er jo efter Dpløsningen væsentlig blevet det samme som tidligere, og isald vi faae en ny Dpløsning, hvad der vel ikke er usandsynligt, om kort Tid, tvivler jeg om, at Valgerne ville sende væsentlig andre Kræfter ind i Rigsdagen end dem, de sendte sidste Gang. Det er altsaa Forholdet mellem den høie Regjering og dette Thing, der maa ændres. Jeg kunde, isald jeg vilde, og isald jeg ikke frygtede at trætte den høie Forsamling, ved i det Enkelte at gjenengaa ethvert Lovforslag, der har foreligget, vise, hvorledes det ikke har været muligt uden igjennem langtrukne og mafsommelige Forhandlinger at komme til et Resultat i de allervigtigste Tilfælde. Jeg skal dog forøvrigt give den høitærede Indenrigsminister den Lov, at han har viist, at han kan imødekomme dette Thing; thi vi have ikke saa Exempler paa, at vi fra Landsthinget have faaet oversendt Love, jeg vil for Exempel nævne Vandløbsloven, Sparekasseloven og Loven om Varemarker, der sorterede under den høitærede Indenrigsministers Ressort, og som ere komne til os i en saadan Stikelse, at det har været umuligt for dette Thing i Befolkningens Interesse at gaa ind paa dem, idet det har været en komplet Nødvendighed for dette Thing med stort Besvær at omarbejde Lovene,